

Майже сорок років віддала охороні здоров'я людей відома в районі та області лікар-фтизіатр, досвідчений керівник і організатор головний лікар Зірненської тублікарні Л. Я. Кучер. Останні двадцять два роки вона успішно очолює трудовий колектив цього медичного закладу. За цей час спільно зі своїми колегами Леся Ярославівна багато зробила для зміцнення матеріально-технічної бази лікарні, оснащення її новим медичним устаткуванням, завдяки чому вона стала однією з кращих серед профільних закладів охорони здоров'я Рівненщини. Ми попросили Л. Я. Кучер розповісти про сьогоднішній день зірненських медиків, їх турботи і надії.

- Лесю Ярославівно, давайте розпочнемо нашу розмову про сьогоднішнє трохи з минулого. Маю на увазі все те, що було зроблено і що продовжує робитися, аби ваша лікарня – її приміщення, палати, кабінети мали нинішній сучасний, комфортний і привабливий вигляд?

Головне завдання – повернути хворим здоров'я

- Скажіть, будь ласка, якщо людина захворіла туберкульозом, вона може повністю вилікуватися?

- Ця хвороба нині, в основному, виліковна. Той, хто хоче цього, зрозуміло, за допомогою медиків, необхідних препаратів та процедур може повернути собі здоров'я. Але тут чимало залежить і від пацієнта, від того, як він виконує поради лікарів, чи веде здоровий спосіб життя. Хоча, на жаль, трапляються і невиліковні форми цієї недуги, які є стійкими до протитуберкульозних препаратів. Але для таких хворих держава закуповує дорогі препарати, аби продовжувати їм життя і щоб вони не були заразливими для оточуючих.

- До речі, Лесю Ярославівно, такими медпрепаратами безкоштовно забезпечуються усі ваші пацієнти?

- Так. На це виділяються кошти з Державного бюджету. Отож хворі стовідсотково забезпечуються безплатними протитуберкульозними препаратами - дорогими, ефективними, сильними антибіотиками, які, зрозуміло, не по кишені пересічній людині.

- Відомо, що в ефективності лікування, особливо туберкульозу, окрім зусиль медиків, велике значення має повноцінне і збалансоване харчування хворих. Аби вирішити цю проблему, у вашій лікарні вже протягом багатьох років утримується підсобне господарство.

- Нині держава виділяє на щоденне харчування одного пацієнта 20 гривень. Зрозуміло, що за таку суму практично неможливо приготувати висококалорійні страви, урізноманітнити їх. І тут нам дуже допомагає ведення власного підсобного господарства. Зараз ми в ньому утримуємо пару коней, два бички, дві корови. До нинішнього року вирощували й свиней, але через об'єктивні причини змушені були відмовитись від цього. Маємо землю, на якій власними силами вирощує-

вноцінного життя. Я завжди нагадую своїм колегам: "Ставтеся до хворих так, як би ви хотіли, аби ставилися до вас у скрутних життєвих ситуаціях". Тому нерідко пацієнти, які вже лікувалися в інших аналогічних стаціонарних закладах, перебуваючи у нас, щиро зізнаються: "Як уважно і душевно ставляться до хворих у вашій лікарні".

- Протягом останнього часу медицина переживає нелегкі часи, проходить її реформування, так звана оптимізація складу працівників лікарняних колективів тощо. Як вам вдається стабільно і ефективно працювати в таких непростих умовах?

- Відомо, що нині в нашій області, як і по всій Україні, спостерігається тенденція до закриття подібних нашому, закладів. Зокрема п'ять років тому це сталося з трьома тублікарнями. На щастя, наша продовжує успішно функціонувати, як перспективна, з хорошою матеріальною базою та колективом досвідчених і професійних медичних працівників. Приємно й те, що ми змогли кількісно зберегти своїх людей. Правда, довелося скоротити лише людей пенсійного віку, а за згодою сторін 42 з 64 працівників трудяться на неповний оклад. Але, незважаючи на це, вони мають певну зарплату, відповідний соціальний захист, набувають стаж для нарахування майбутньої пенсії.

- Якось довелося почути, що вашу лікарню будуть перепрофільовувати. Чи це правда?

- Правда. Вже видано наказ ТМО "Фтизіатрія" про те, що на базі нашої лікарні буде створено обласний хоспіс для хворих на туберкульоз. Окрім звичайних недужих, в окремому корпусі стаціонарно перебуватимуть тяжкохворі невиліковних форм, зокрема, ті, які не мають свого місця проживання, звільнені з місць позбавлення волі хворі на туберкульоз люди.

- Лесю Ярославівно, яка проблема нині вас найбільш

- Відразу зазначу, що утримувати в належному стані старі пристосовані приміщення колишнього маєтку пана Малинського – справа непроста і досить важлива. Тому доводиться докладати максимум зусиль всьому нашому колективу, щоб хворі почували себе у затишку, а медики працювали із задоволенням.

Протягом минулих років нам вдалося поміняти покрівлю першого корпусу і колишньої поліклініки, замінити теплотрасу. Крім капітальних ремонтів приміщень, щороку власними силами та за допомогою благодійників здійснюємо поточні. Покращені ремонти ми зробили у всіх корпусах лікарні, а також в кабінетах, лабораторії, бухгалтерії тощо. Гарно обладнали палати для інвалідів, куди підведено гарячу воду, де встановлено телевізор і холодильник. Ми здійснили хороший ремонт у харчоблоці та в палатах для тяжкохворих.

- Скільки нині людей перебуває у вас на стаціонарному лікуванні?

- Практично постійно у нас перебуває близько п'ятдесяти хворих. Ми не тільки обслуговуємо наш район, сюди направляють хворих з Володимирецького, Рокитнівського, Гощанського, Корецького, Рівненського та інших районів Рівненщини.

мо овочі – шпинат, редиску, помідори, перець, кабачки, буряки, моркву, капусту тощо. Восени збираємо врожай екологічно чистої сільгосппродукції, адже вирощуємо її лише на органіці, без застосування жодної "хімії". Нині ми вже заклали на зиму необхідну кількість картоплі, 500 банок консервації. Крім цього, щоразу хворі можуть посмакувати свіжим коров'ячим молоком, якого ми щороку надоюємо близько п'яти тонн. А ще маємо свіжий сир на вареники та налисники, які з приємністю і користю споживають наші пацієнти. До речі, в нас заведено, що до їх столу двічі щодень обов'язково подають м'ясо та рибу.

Отож, у загальному підсумку в нас харчування одного хворого обходиться не двадцять, а майже сорок гривень. І це завдяки виробленим продуктам у власному підсобному господарстві.

- Ваша лікарня – специфічна за профілем, тож, напевно, її хворі потребують особливої уваги і підходів?

- Ми це повністю усвідомлюємо, тому прагнемо під час лікування і щоденного спілкування всіляко підтримувати людей, своїм щирим і добрим словом утвердити у їх свідомості віру в одужання, повернення до по-

непокоїть і яку ви бажали б якнайшвидше вирішити?

- Почну з того, що наприкінці минулого століття у нас розпочалося зведення нового господарського корпусу, де було передбачено санпропускник для хворих, дезкамерне відділення, пральня тощо. Першу чергу цього приміщення нам вдалося завершити завдяки допомозі райдержадміністрації, нашого земляка, колись народного депутата, а нині голови обласної ради О. Ю. Данильчука та окремих благодійників. На жаль, з тих пір через відсутність бюджетних коштів ми не можемо довести до ладу другу, так необхідну, чергу господарського корпусу. Саме цю проблему й хотілося б мені і нашому колективу, врешті, вирішити. Тож будемо сподіватися на кращу економічну ситуацію у нашій державі і на те, що, врешті, як кажуть, крига скресне...

- Дякую вам, Лесю Ярославівно, за цікаву розмову і бажаю вам та вашим колегам гарного здоров'я, професійних успіхів на ниві охорони здоров'я наших людей, витримки і оптимізму.

- Спасибі й вам за такі щирі побажання.

Інтерв'ю взяв Павло РАЧОК.